

امام حسین (ع) شهید مظلوم

هیمن شریفی

دانشجو رشته آموز الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه فرهنگیان شهید مدرس سنندج، کردستان، ایران

چکیده

معاویه در سال ۴۹ ه.ق مردم را به بیعت با یزید فراخواند عده‌ای از مردم با شناختی که از او داشتن با او بیعت نکردند و به او گفتن تو برای این کار صالح نیستی و بار دیگر معاویه در سال ۵۶ ه.ق جانشینی یزید را مطرح کرد و از همه مردم برای او بیعت گرفت، به‌غیر از چند نفر همانند، عبدالرحمن بن ابی بکر، عبدالله بن عمر، حسین بن علی (ع)، عبدالله بن زبیر. امام حسین (ع)، از بیعت با یزید خودداری کرد و بر این امر اصرار ورزید و در شهر جد بزرگوارش ماند پس از فوت معاویه، یزید و کارگزارانش، امتناع وی را بیش از انکار عبدالله بن عمر، عبدالرحمن ابی بکر و عبدالله بن زبیر و دیگران اهمیت دادند؛ زیرا از قرابت او با رسول الله (ص) و تأثیر این قرابت آگاهی داشتند. امام حسین (ع) نرمش اختیار نکرد و تسلیم نشد و از موضعی که با بصیرت و اطمینان انتخاب کرده بود منحرف نگشت. امام حسین (ع) روز جمعه و بنا به روایتی روز شنبه دهم محرم، نماز صبح را با یاران خود که سی و دو سوار و چهل پیاده بودند، خواند و سپس بر اسب خود سوار شد و قرآن را پیش روی خود قرارداد. یاران امام حسین (ع) تا پای جان جنگیدند، بسیاری از یارانش به شهادت رسیدند. و خود آن حضرت توسط شمر و زرعه بن شریک تمیمی مجروح گردید، سپس سنان بن انس نخعی جلو رفت و ابتدا ایشان را با نیزه مورد ضربه قرارداد و سپس از اسب فرود آمد و سر مبارک امام حسین (ع) را از تن جدا کرد.

واژه‌های کلیدی: امام حسین، یاران، شهید، دین، استقامت، کربلا، شمر

مطالعات تاریخ و تمدن ایران و اسلام

دوره ۵، شماره ۱، بهار ۱۳۹۹، صفحات ۳۹-۴۵